

Deu ésser un mossarabisme: d'ARBUSTAMEN, collectiu d'ARBUSTUS.

El mossàrab canviava *st* en *ç*. *Costentania* alteració de CONTESTANIA va donar *Cocentaina*; CASTELLA va donar, en portuguès *Cacela*, i el castellà *Cazalla*; de MONASTERIUM vénen els nombrosos *Almonacid*.<sup>23</sup> Pensar en un derivat d'un mot com el cast. *zarza*, fóra molt més aventurat, i fins rebuscat (suposant metàtesi de -g- i -ss- i un collectiu en -egam), no essent aquell mot més que castellà, i no explicant-se ni així la -o-.

Primer degué donar *Sarbossam* i aquest es canviaria en *Sargossam*. Encara que aquest nom tengui un aspecte semblant al de *s'Atzegotam* (variant que hem admès com antiga, a l'article *Saddagotàs*, tots dos del terme de Maó), la -t- en lloc de -ss- forma un obstacle fonètic insuperable a la pensada de veure-hi relació etimològica.

-SARRAIA, *Bini(s)*- (es Mercadal, Men. 3, g-2)

Coromines va recollir *Pedra Sarraia* entre el Pla de Peguera i Cala Fornells (Mall.); li ho indicaren a la vila de Calvià. Seria una raó de més per creure que el *Binissarraia* menorquí contengui la paraula *pena* 'penya'. *Sarraia* sembla romànic, per més que no en vegem immediatament una explicació clara.

A aquest cas de *Beni-*, suspecte de venir de PINNA 'penya', se n'hi poden afegir tants de les Illes (per a Menorca fem memòria de *Biniarroga* i *Biniarroca*), i també del continent, que és oportú de donar-ne aquí una llista.

D'Eivissa *Beniformiga*, probablement PINNA FORMACUM 'penya de les construccions a base de cova'.

A Mallorca entre molts d'altres, *Binifarda* i *Benifela*.

Del continent n'hi ha molts més encara. Recordem-ne alguns: en la cèdula de *Fetget*, i a propòsit de la forma *Benifetget*, es recorda *Benafetxines* (t. d'Albocàsser), *Benafigos* (mun. del Maestrat Sud, i un *Benafigos* en el t. d'Ares del Maestrat), PINNA FICŪS: recordem que en llatí FICUS significa 'figuera' i és de la quarta declinació, per tant genitiu FICŪS; el *Benegall* (t. de Benafigos); el famós *Benacantil* d'Alacant (probablement < PENNOLEUKANTINO-), *Benacantil* (t. de Montesa); *Benadutx* (t. de Penàguila) possiblement conté la paraula pre-romana que ha donat la *deu* en català; *Benalta* (t. de Serra de la Calderona); *Benavit* (t. de Morella) i *Benabit* (t. de la Pobla d'Alcolea) (nom paral·lel al de *Biniparratx* de l'illa de Menorca); *Benavites* (mun. a les Valls de Segó), mateixa etimologia sinó que amb el ge-

23. Joan COROMINES, *Entre dos llenguatges* (Barcelona, Curial, 1976-1977), vol. III, pp. 159-160.